

Reisverslag Filipijnen 2018

28 april t/m 14 mei

Zaterdag 28 april en zondag 29 april

Rond 18.30uur zien we elkaar op Schiphol bij de incheckbalie van Etihad. Het inchecken duurt lang, het blijkt dat de vlucht overboekt is en er vrijwilligers gezocht worden om een dag later te vliegen. Omdat je per persoon 600,- krijgt als je van dit aanbod gebruik maakt en we de o.a. vlucht en alle overnachtingen zelf betalen, bieden we ons aan als vrijwilliger. We moeten toch inchecken en horen bij de gate of het nodig is, omdat er soms passagiers niet komen opdagen. We nemen afscheid van de wegbrengers en na een snelle doorgang bij de douane, eten we een broodje en gaan richting de gate. Als iedereen is ingestapt, horen we pas dat we mee mogen. We stappen als laatste het vliegtuig in, de deuren gaan direct dicht. Toch duurt het nog 2uur voordat we vertrekken, er zijn technische problemen die eerst verholpen moeten worden. Als de technici hun werk gedaan hebben, vertrekken we richting Abu Dhabi. We slapen bijna de hele vlucht, zo gaat de tijd snel voorbij. In Abu Dhabi hebben we 20minuten om over te stappen, wat lukt omdat er een mannetje alle passagiers die naar Manila moeten, verzameld, versneld langs de douane loodst en bij het vliegtuig afzet. Ook hier gaan direct achter ons de deuren dicht en we vertrekken slechts een paar minuten te laat. We slapen beide vluchten erg veel, fijn want dan gaat de tijd lekker snel. Onze koffers komen redelijk snel en buiten staat Rico ons al op te wachten, heerlijk! We eten nog wat in het hotel en duiken vlak 01.00u ons bed in.

Maandag 30 april

We slapen goed en worden redelijk uitgerust wakker. We beginnen de dag met een ritje met de hotelshuttle naar het winkelcentrum, zodat we daar aan de warmte, drukte en herrie kunnen wennen. We ontbijten, drinken koffie en doen wat boodschappen voor het ontbijt voor morgen. Halverwege de middag komt Rico ons weer halen. We hebben bij hem thuis afgesproken, zodat we alle ontwikkelingen van de laatste maanden kunnen bespreken. Rico en zijn vrouw Phene regelen de zaken als wij in NL zijn. We hebben veel contact online tussendoor, maar dit praat makkelijker. We bereiden het gesprek van morgen voor, dan gaan we naar Kanlungan met de directrice praten over de nieuwe dagopvang voor de straatkinderen van Tunasan. Rico heeft momenteel geen werk, want het taxibedrijf is aan het reorganiseren. Naar verwachting heeft hij over een maand weer werk. We hopen dat dit zo is, want het gaat nogal eens anders hier. Het is voor nu wel fijn, want nu kan hij voor ons werken, maar op termijn weer een inkomen via zijn baan is zeer welkom. Rico en Phene hebben het niet breed, dus alle beetjes zijn welkom. Nadat we zijn bijgepraat, gaan we naar de zus van Phene, waar we zijn uitgenodigd voor het eten. Rico en de zus van Phene kunnen koken als de beste, dus we laten het ons weer smaken. De eerste rijstmaaltijd zit er weer in! Terug in het hotel doen we de administratie en kijken we terug op een rustige eerste dag.

Dinsdag 1 mei

We worden om 9.00uur opgehaald en rijden naar hartje Manila, een afstand van 15km, waar we meestal zo'n 2,5uur over doen i.v.m. de files. Vandaag is het Labour Day, dus een vrije dag en dat is duidelijk merkbaar op straat. We kunnen overal snel doorrijden en zijn met 30minuten op het hoofdkantoor van Kanlungan voor een gesprek met de directrice. Sol is nog buiten de deur, dus we worden in een kantoorje gezet, met airco. Fijn, want het is hier zomer en zo'n 37 graden. Na 20minuten komt Sol ons ophalen en gaan we naar een iets groter kantoor voor ons overleg. Tijdens het zoeken naar sponsors en fondsen in Nederland, krijgen we vaak vragen over Kanlungan. We hebben alle vragen geïnventariseerd en stellen deze. De werkwijze van Kanlungan wordt ons nog duidelijker en ook krijgen we antwoord op vragen over het kopen van het nieuwe onderkomen van Tunasan, waar we voor aan het sparen zijn. De Filipijnse makelaardij werkt net even anders dan de Nederlandse en het is goed om nu al te weten waar we straks mee te maken krijgen. Het is goed gesprek, we krijgen de zaken nog meer verduidelijkt en kunnen met deze antwoorden de vragen in NL nog beter beantwoorden. We nemen afscheid en zullen elkaar per mail op de hoogte houden de komende maanden. In 35minuten rijden we terug naar Muntlupa, een buitenwijk van Manila, waar wij verblijven. We werken op het terras, waar gelukkig een wind waait, de gesprekken uit van de afgelopen dagen en werken de site bij. We nodigen de studenten uit om morgen naar Tunasan te komen, zodat we ze kunnen zien en spreken. Scholiere Sophie laat vandaag haar uitstekende cijfers zien en de bijbehorende medailles. Ze gaat met bovengemiddelde cijfers naar groep 4. Haar broer Rederick heeft een matig jaar gehad op school, hij is meer met gamen bezig dan met leren. Voorheen was hij de beste van de klas, dus zijn ouders spreken regelmatig een hartig woordje met hem. Zijn cijfers van het laatste semester zijn gelukkig weer verbeterd. Andere broer Richie moet nog tot half mei naar school en heeft nog geen cijfers. De oudste broer van Sophie is net afgestudeerd in Marketing en is op zoek naar een baan. Leuk om ze weer even te zien en te spreken.

Woensdag 2 mei

Rico komt ons samen met Phene en Sophie ophalen om naar Tunasan te gaan. Hier zit een aantal kinderen al op ons te wachten, de meeste koppies herkennen we nog van voorgaande jaren en ook herkennen zij ons, leuk! Mel, de huismoeder, is alweer druk aan het koken en Vernon, de coordinator van Tunasan, is aan het bellen. We worden hartelijk onthaald en kletsen bij. Vernon heeft de afgelopen maanden met Rico een aantal opties bekeken als nieuw onderkomen en vraagt hoe het met de donaties is. We geven aan dat we halverwege het benodigde bedrag van 4.2 miljoen Pesos zijn. Ze zijn diep onder de indruk dat we dit in zo'n korte tijd (vanaf november 2017) al hebben bereikt. We gaan later vandaag een paar opties bekijken. We vermelden er wel direct bij dat we pas iets willen kopen als het volledige bedrag binnen is en niet eerder.

Ook onze studenten Riza en Jessica komen aan. Beide meiden hebben hun Senior High School diploma gehaald en willen graag doorstuderen aan College. Riza heeft afgelopen week haar diploma uitreiking gehad en Jessica volgt zaterdag. Helaas zijn we dan in Casat en kunnen er niet heen. Beide meiden vertellen dat ze toelatingsexamens aan het doen zijn op de school van hun keuze. Riza wil Business en Marketing studeren en Jessica HRM (Hotel Restaurant Management). Ze horen de komende weken of ze zijn aangenomen en zullen ons op de hoogte houden. Ze vertellen hoe het met ze gaat en bedanken ons voor de kansen die ze krijgen door het scholerschip van VeloVelo.

Mel zet ons en de aanwezige kinderen een smakelijke lunch voor, de dokter van Kanlungan komt 2 jongens ophalen voor een ritje naar het ziekenhuis i.v.m. het maken van rontgenfoto's en de oudere kinderen doen de afwas als de kleintjes verplicht moeten rusten. Wij stappen weer in de auto's en gaan 2 optionele huizen bekijken. Beide zien er groot en verzorgd uit en passen binnen het budget. We hopen dat we over uiterlijk een jaar het volledige bedrag binnen hebben, zodat we bij

een volgend bezoek het huis kunnen kopen en opknappen waar nodig. Het is fijn om te zien dat Vernon en Rico dezelfde wensen hebben en eisen stellen aan het nieuwe onderkomen. We spreken met Vernon af dat we volgende week, na onze trip naar het noorden, terugkomen om alle studenten en scholieren met hun ouders te spreken.

Rico zet ons af bij het hotel en we besluiten koffie te gaan drinken in het nabijgelegen Festivall Mall. Op weg daarheen, in het tunneltje, springen 5 straatkinderen op ons af en vragen enthousiast om "rice and chicken, 2 pieces". We moeten enorm lachen en besluiten dit voor ze te kopen. We hopen wel dat ze er nog zijn als we terugkomen, want meestal worden ze hier weggejaagd door de politie. We kopen de rijst en kip in de Mall en lopen weer terug. Superenthousiast springen ze weer op, dolblij genieten ze van het eten. Behalve 1 jongetje, die klaagt dat hij liever slippers had gehad. Wat we ook goed begrijpen als we zijn pikzwarte voeten zien. Misschien dat we ze volgende week nog zien, dan nemen we slippers voor hem mee. We eten in het hotel en werken alle administratie weer bij. We pakken de tas in, want de komende dagen zullen we in Casat verblijven.

Donderdag 3 mei

We staan om 4.30u op en maken ons klaar voor vertrek naar Casat. Rico heeft Phene en Sophie meegenomen, die willen ook wel eens zien hoe het daar is en wat we er allemaal doen. Ondanks het vroege tijdstip is er al veel verkeer, maar geen files gelukkig. We zijn nog nooit zo snel Manila uitgekomen, ruim een uur! Een nieuw record wat het vroege

opstaan iets makkelijker maakt. We drinken onderweg koffie en vervolgen onze weg. De wegen zijn aanzienlijk beter geworden, het vrachtverkeer en de route dwars door alle plaatsen blijft wel ophouden. We lunchen rond 14.30u in Bambang, vlak voor Casat. We besluiten hierna direct door te rijden naar Casat i.p.v. eerst langs het hotel in Bayombong. We rijden naar het huis van de familie Ambatali en zien veel volk voor de sari sari store, goed nieuws, dat zijn klanten van de winkel die we in

oktober hebben opgeknapt! Ivy en Jasmin zijn thuis en verwelkomen ons. Samen met nog zo'n 20 familieleden die over zijn om oma te herdenken die 9 maanden geleden is overleden. Het is een drukke bedoening. Julius komt ook langs, hij is onze eerste student en is afgelopen jaar getrouwd en heeft een baby gekregen. We worden uitgenodigd voor de doop van baby Julianne aanstaande zaterdag, leuk! Elisabeth en Robert zijn niet thuis, zij zijn op pad i.v.m. de verkiezingen die morgen beginnen. Robert heeft er 3 termijnen als 'kagawad' opzitten en nu gaat Elisabeth proberen hem op te volgen. Ze hebben 2 t-shirts laten drukken voor de campagne. We kletsen bij met Ivy en Jasmin, beide doen het heel goed op school en behoren tot de top van hun leerjaar. Met Julius gaat het ook goed, hij en zijn vrouw Jovelyn werken beide 5 dagen om voor het gezin te kunnen zorgen. De moeder van Jovelyn past dan op de baby.

We lopen naar het huis van de familie Enero. Mabel zit in haar rolstoel om zich heen te kijken, ze ziet er goed uit en is vrolijk. Moeder Maria vertelt dat ze al heel lang niet ziek is geweest en ze nog steeds enorm dankbaar zijn dat VeloVelo de medicijnen van Mabel vergoedt. Ze hebben nog zoveel plezier van en met Mabel, fijn om te horen en te zien. Zus Mary Ann is ook thuis en vertelt dat ze wel werkt op de naaimachine, maar dat deze veel

elektriciteit gebruikt. Ze vraagt of deze mag verkopen en een trapnaaimachine ervoor in de plaats mag kopen. Natuurlijk vinden we dit goed, hier hebben we in oktober niet aangedacht. Suf van ons en goed dat Mary Ann dit aangeeft. Ze heeft zelfs al iemand die haar huidige machine wil kopen, fijn dat ze zo pro actief is. Zus Emyrie komt ook thuis als haar school uit is, rond 17.30 uur. Ze heeft de hele maand nog lessen en dan haar examens van dit jaar. Ze staat er goed voor. Ze wil graag weer bij haar ouders wonen, want bij oma in huis is het te druk en te vol. Ze kan er niet goed studeren. Ze vraagt of wij haar kunnen helpen bij het maken van een kamertje in het huidige huis van de familie. We overleggen met Rico en hij zegt dat hij dat in een dag kan fiksen, voor niet al te veel geld. Top, doen we dat morgen! In NL hebben we zomer kinderkleding gekregen en die geven we hier aan de kinderen van beide families. Ze zijn er superblij mee en trots op! We lopen weer terug naar de familie Ambatali waar we zijn uitgenodigd voor het avondeten. We eten rijst met gebakken tilapia en een salade van tomaat en mango. Rond 21 uur checken we in in het hotel, werken weer alles bij en maken een planning voor morgen.

Vrijdag 4 mei

Om 5.45u ging de wekker, want we zijn uitgenodigd voor het ontbijt bij de familie Enero. Mabel slaapt nog als we komen, Maria heeft het ontbijt al klaar staan, Emyrie is al naar school en Mary Ann maakt de ruimte schoon. We eten ei met brood, ze hebben onthouden dat we in NL brood eten als ontbijt ;). Rico gaat samen met de vader en broers van Emyrie een gleuf scheppen, waar de betonblokken zullen komen. Wij worden naar de hoek gebonjourd en mogen niet helpen haha. Om 8 uur is de shop open en gaan we betonblokken, cement en staaldraad kopen. En ook nog wat hout voor de deur en het

raamkozijn. De spullen zullen bezorgd worden met een vrachtautootje. Wij gaan ondertussen bij Lorelyn langs, ze heeft net een broertje, Grande, gekregen. Lorelyn is geen student van ons, maar we hebben wel een leuk contact, dus we zoeken haar altijd even op. We gaan terug naar huize Enero, de spullen zijn net bezorgd en worden omhoog gesjouwd. Weer mogen we niet helpen, dus we kijken toe hoe

de mannen zich in het zweet werken. Het is erg warm, 37graden, dus we zijn ook een beetje blij dat we niet hoeven te sjouwen! Mabel is intussen wakker, we spelen wat met haar en drinken koffie. Elisabeth komt buurten en vermeldt dat ze vanmiddag begint met campagne voeren. Andere gegadigden voor dezelfde functie hebben een promotieteam en flyers laten drukken om zoveel mogelijk stemmers te verzamelen. Omdat onze student Ivy, de oudste dochter van Elisabeth en Robert, dochter van een kagawad is (tot nu toe Robert), hoeft ze maar de helft van het schoolgeld te betalen. Wat erg fijn is voor VeloVelo en de sponsor van Ivy. Om dit voordeel te behouden, is het van belang dat Elisabeth gekozen wordt als kagawad als opvolger van Robert. Om dit te kunnen bereiken, besluiten wij t-shirts te kopen en gaan laten bedrukken voor haar campagneteam, net als flyers die ze kan uitdelen tijdens de campagneperiode. Omdat we van de mannen toch niet mogen helpen met scheppen en sjouwen, gaan we met Phene en Elisabeth op zoek naar een tricycle die ons naar Solano kan brengen. We zitten opgepropt in de zijspan en worden bij de markt afgezet. We zoeken naar gekleurde t-shirts, in meerdere maten en voor een lage prijs. Dit blijkt nog niet makkelijk, maar uiteindelijk vinden we ze in een groothandel. Na lang zoeken vinden we alle maten in de kleur roze. We rekenen af en zoeken weer een tricycle die ons terug kan brengen naar Casat. De rit duurt zo'n 20 minuten, wat best lang is in een klein karretje. Rond 12uur zijn we weer terug en zien we dat de mannen al een paar lagen betonblokken hebben gestapeld, het begint er al als een kamer uit te zien. We lunchen met rijst, papaya en loempia's en zien hoe de mannen voortploeteren. Maria ziet ons wachten en twijfelen wat te doen, ze stelt voor om onze nagels te lakken. Ach ja, we moeten toch wat als we zitten te wachten! We spelen ook nog met Mabel en als de muur tot 5 lagen hoog is, houden de mannen het voor gezien. Het cement moet eerst drogen voor ze verder

kunnen. Het is inmiddels 16.30u en we besluiten nog langs Aprilene te gaan. We hebben haar vorig jaar ontmoet, ze is een uitblinker op school en heeft om financiële steun gevraagd nu ze naar Senior High School gaat. Ze woont met haar ouders, twee zussen en twee broers midden in het rijstveld. Haar vader is opzichter op het rijstveld en haar moeder maakt schoon bij een dokter. We zien dat het huis voor de helft voorzien is van een dak, de andere helft is open. Als we nog tijd hebben komende dagen, kunnen we daar misschien nog iets aan doen. Aprilene spreekt goed engels en we praten over haar toekomst dromen. Ze wil graag onderwijzer worden om zoveel mogelijk mensen te kunnen helpen. We maken foto's van haar en haar familie en beloven haar ons uiterste best te doen om een sponsor voor haar te zoeken. Haar twee zussen presteren ook bovengemiddeld en willen ook een studiebeurs. Hun kunnen we niets beloven, maar we houden ze wel in het achterhoofd.

Na dit bezoek gaan we naar huize Ambatali waar Elisabeth en Robert net terugkomen van campagne voeren. Ze hebben ook boodschappen van de markt meegebracht en nodigen ons uit voor het eten. Rond 19.30u tovert Elisabeth aardappelen, bonen en vis op tafel. En natuurlijk ook rijst! Het smaakt weer goed en we spreken alvast af over morgen. De dochter van hun oudste zoon Julius, en tevens onze eerste afgestudeerde student!, Julianne, wordt om 9.00uur gedoopt en we zijn uitgenodigd. Ook moeten we de t-shirts laten bedrukken en de flyers printen. En de kamer van Emyrie afmaken natuurlijk.

Rond 21uur zijn we in het hotel en werken we de administratie weer bij. Rond 23uur duiken we ons bed in.

Zaterdag 5 mei

Om 8 uur schuiven we in het hotel aan voor het ontbijt, spaanse omelet met rijst en een pineapple juice. Rico is al in Casat geweest en heeft samen met de vader en broer van Emyrie de kamer zo goed als afgemaakt. Alleen het raam, de deur en de vloer moeten nog gedaan, maar dat kan pas als de vloer droog is. Naar verwachting kan Emyrie volgende week in haar nieuwe kamer slapen. Rico heeft Ivy mee terug genomen, we gaan samen naar de printshop waar we een mal bestellen om de t-shirts voor de campagne van Elisabeth mee te kunnen bedrukken. We zijn rond 8.50u bij de kerk waar

baby Julianne gedoopt zal worden. Het is al erg warm en er is weinig schaduw. Ook van Julius, zijn vrouw Jovelyn en baby Julianne en de overige familie is niemand te bekennen. Pas rond 9.20u komen ze aan. Er worden 5 baby's gedoopt vandaag, het is opstellen in rijen. De pastoor giet water over de hoofden van de baby's en zegent ze daarna. Na de doopdienst vertrekken we naar het huis van Julius en Jovelyn waar een feestje is georganiseerd. Er staat een grote tent en er is veel eten. Want een feestje gaat bij Filipino's meer om het eten dan om wat anders ;) Wat mooi is om te zien, is dat de taart voor Julianne naast een varkenskop staat opgesteld. We geven ons cadeau

aan de trotse ouders en moeten dan gaan, we hebben nog een hoop werk te doen in Casat. Eerst kleden we ons om in het hotel, ons kloffie kan weer aan! We doen nog wat boodschappen om de t-shirts te kunnen bedrukken vanmiddag en rijden daarna naar Casat. Bij huize Enero ligt Mabel op het kleed te slapen en is de vader bezig met het bouwklare maken van een stukje grond. Er zijn namelijk betonblokken over, want de kamer van Emyrie is deels met beschikbaar hout afgewerkt. En de familie wil graag een nieuw gebouwtje maken voor de wc. Nu is dat een houten hokje waar doeken voor hangen. Ook ligt dit dicht langs het pad, wat vooral de meiden erg vervelend vinden. De nieuwe plek is naast het huis en kan met de overgebleven betonblokken gemaakt worden. Super he! De vader is er druk mee en Rico helpt waar hij kan. Wij worden weer gesommeerd om te gaan zitten. We spelen met Mabel en doen spelletjes met de vrouwelijke familieleden en burens die langskomen. We leren de kinderen Nederlandse woorden en zij leren ons Tagalog. Een broertje van Mabel klimt de palmboom in en haalt kokosnoten (buko) naar beneden, een ander plukt mango's en weer een ander plukt cacao. We worden verwend met alles wat in de buurt groeit. De middag vliegt voorbij. We gaan rond 17uur nog bij Elisabeth langs, om te horen hoe haar campagne tot nu toe verloopt en om de t-shirts te bedrukken. Rico maakt een constructie zodat de shirts goed

bedrukt kunnen worden. Phene en Ivy moeten in hoog tempo doorwerken om het rappe tempo van Rico bij te houden. Shirt op de plank, de mal er op, verf op de mal, shirt van de plank, shirt op een hanger en aan de lijn om te drogen. Het is een goed geoliede machine en in minder dan 10minuten zijn er 30shirts bedrukt. De shirts hangen te drogen en zijn morgen klaar om aangetrokken te worden door het

campagneteam. We drinken nog koffie en slaan het aanbod voor het avondeten af. We zijn moe en willen iets anders dan rijst. Terug in het hotel hebben we een uurtje relax tijd en om 20uur gaan we voor een ritje naar de Mac. Phene, Rico en Sophie kiezen rijst en kip maar wij scoren een hamburger!

Als Sophie na het eten nog even gaat spelen, bespreken wij met Phene en Rico de planning van morgen en de dagen in Manila.

Zondag 6 Mei

We stappen om 7uur bij Rico in de auto en rijden naar Casat, dat is zo'n 15minuten. We stoppen bij huize Enero, moeder Maria is druk aan het koken, vader Emilio en zoons Marlon en Jason zijn druk met het gereed maken van de locatie voor de wc. Mabel slaapt nog, Mary Ann is met de was bezig en Emyrie komt net terug van de markt. We eten noodles en drinken koffie. We rijden naar Aprilene en gaan kijken wat we nodig hebben

om het dak volledig dicht te maken; 9 golfplaten en een zak schroeven. We rijden door naar de winkel die tot 11uur open is. We rijden terug naar Casat, leveren de spullen af bij Aprilene. Haar ouders zijn nog op de markt en Rico wil graag dat de vader helpt, dus we besluiten vanmiddag terug te komen. We rijden terug naar Enero, zien dat vader en zonen begonnen zijn met het plaatsen van de betonblokken voor de muur van de wc. Mabel is wakker en zit in haar rolstoel te genieten van alle aandacht. Elisabeth, Ivy en Jasmin komen

langs en hebben de roze campagneshirts meegebracht. We trekken ze aan en stappen de auto in, campagne voeren! Rico toetert er op los en wij delen flyers uit aan iedereen die we tegenkomen op weg naar Purok 6, dat is een wijkje in Casat, waar vandaag geflyerd mag worden. In Purok 6 stappen we uit en gaan we alle huizen langs, *vote for Elisabeth!* en we delen de flyers uit. Het is superwarm in de volle zon, maar het is geweldig om mee te maken. De mensen kijken hun ogen uit als wij de huizen binnen komen met Elisabeth. Iedereen is enthousiast, we hopen dat het Elisabeth voldoende stemmen op levert om gekozen te worden.

Nadat we alle huizen gehad hebben en bijna gesmolten zijn van de hitte, gaan we terug voor de lunch bij Maria. Ze heeft vanmorgen een varken geslacht i.v.m. herdenkingsdienst van een oom en moest veel koken om de hele familie van eten te voorzien. Na de lunch spelen we nog met Mabel en kletsen met de meiden. We nodigen ze uit voor de herhaling van de Girls Night Out van vorig jaar. We rijden weer naar het huis van Aprilene voor het dak en zien dat de vader de golfplaten geplaatst heeft. Er waren alleen te weinig schroeven, maar de winkel is dicht, dus we geven wat geld zodat ze dat morgen, als wij naar Manila gaan, kunnen kopen. Het blijkt dat Renelene, die we in het eerste en tweede jaar ondersteund hebben met medicijnen i.v.m. kwashikwor, een nichtje is van Aprilene en er ook is. Leuk haar weer even te zien! Ze is nog altijd even

klein en mager, maar het gaat wel goed met haar. We kletsen nog wat en nodigen Aprilene, Renelene en haar zusjes uit voor vanavond. Op verzoek van Rico vragen we ook haar broertjes, want die zijn nog nooit in de stad geweest. We rijden langs Lorelyn om haar ook uit te nodigen, maar ze is niet thuis. Haar vader zal de uitnodiging doorgeven en zorgen dat ze om 18u bij Ivy en Jasmin is, zodat ze mee kan rijden.

We halen Sophie op, die was blijven spelen bij Jasmin en Mabel en gaan dan terug naar Bayombong. We willen kijken of er in de buurt een ander hotel is. Waar we nu verblijven hebben we de afgelopen jaren achteruit zien gaan. En sinds dit jaar lopen de mieren niet alleen over de muren, maar ook over onze bedden. We rijden rond en zien een nieuw uitziend hotel vlak voor Solano, het ligt wel iets verder weg van Casat, maar is nieuwer en ziet er schoner uit. We bekijken een kamer, vragen de prijzen op en horen dat het

even duur is als het huidige hotel. Volgend jaar maar bedenken of we dat willen. We zijn voor het eerst deze dagen vroeg terug, rond 16uur in het hotel. We chillen op de kamer en werken vast de administratie bij. Rico haalt om 18uur alle meiden op in Casat en ons rond 18.30u bij het hotel. Het is een drukte van jewelste in de auto, maar wel gezellig. Aprilene is met haar 2 zusjes en 2 broertjes met de tricycle gekomen. We zien elkaar om 19uur bij de Jollibee in Solano. We bestellen een package en zien ze allemaal genieten van het eten en elkaar. We leveren iedereen weer thuis af en nemen afscheid. We zullen ze bij het volgende bezoek weer zien. We pakken onze tassen in, nemen een douche en gaan slapen. Morgen wacht weer een lange rit terug naar Manila.

Het waren mooie dagen in Casat. Zo mooi om te zien dat we met een klein beetje hulp zoveel verschil kunnen maken in de levens van de families.

We werken nu al jaren samen met de familie Ambatali, waar we met Julius begonnen als onze eerste student en nu is hij getrouwd, heeft een baan en zorgt voor zijn gezin. Ivy is van een stil verlegen meisje, uitgegroeid tot een zelfstandige, bewuste jonge vrouw die haar zaakjes goed voor elkaar heeft en volgend jaar hoopt af te studeren. June hebben we de afgelopen jaren niet veel gezien en ook dit jaar niet, altijd verlegen en schuw. Benieuwd wat van hem gaat worden. En Jasmin leerde we kennen als dreumes en is nu een enthousiaste en leergierige 9 jarige. Elisabeth en Robert werken hard en hebben het al die jaren zwaar. Toch zien we dat ze altijd maar weer voor iedereen klaar staan en het beste met ze voor hebben. Altijd even vriendelijk en we zijn altijd welkom. Een bijzondere band!

De familie Enero leerden we kennen tijdens ons eerste bezoek aan Casat, negen jaar geleden. Mabel liep toen rond als vrolijke peuter met een enorme bult tussen haar ogen en een groot hoofd. Wat hydrocephalus (waterhoofd) bleek te zijn. We hielden contact en haar ouders deden een aanvraag voor steun om een drain te plaatsen, zodat het vocht afgevoerd kon worden. Helaas kreeg Mabel, voor we het benodigde geld bij elkaar hadden, een hersenbloeding a.g.v. de druk in haar hoofd en epilepsie. De drain is wel geplaatst en doet tot op heden zijn werk. We zien elk bezoek weer dat de familie enorm gek op haar is, iedereen geeft Mabel aandacht, zorgt voor haar en is lief voor haar. Hoewel Mabel niet veel kan, is ze enorm geliefd en van grote waarde voor het gezin. Haar zus Mary Ann steunen we met een naaimachine, zodat ze wat kan bijverdienen terwijl ze voor Mabel zorgt. Emyrie kan naar school met onze financiële steun, ze is erg slim en haalt het beste uit zichzelf naar boven. Ook doet ze vaak mee aan Miss-verkiezingen die ze regelmatig wint. Dit jaar hebben we een eigen kamer voor haar gemaakt en is er een begin gemaakt met de bouw van een nieuwe wc. De familie Enero ontvangt ons altijd hartelijk en is altijd even vrolijk en blij. We zijn blij dat we ze kunnen helpen.

Lorelyn Rosana hebben we ook tijdens ons eerste bezoek ontmoet, ze was een van de weinige die Engels met ons wilde en kon spreken. Haar ouders hebben beide een baan

en kunnen zelf haar schoolgeld betalen. We hebben contact via Facebook met Lorelyn en blijven haar volgen, leuk!

De familie van Aprilene hebben we tijdens ons vorige bezoek ontmoet, omdat Norla ons op hen wees. Met name de dochters van het gezin zijn bovengemiddeld slim en presteren goed op school. Het gezin woont middenin de rijstvelden en hebben weinig te besteden. We kennen de familie nog niet erg goed, maar dat zal de komende jaren wel beter worden, leuk!

Norla S. Valdez is onze contactpersoon voor de projecten in Casat. Zij is directrice van de basisschool en heeft veel kennis van de mensen in het dorp. Helaas was ze tijdens dit bezoek niet in de buurt, maar we hebben een flesje parfum achter gelaten, daar vraagt ze altijd om ;)

Maandag 7 mei

We zijn om 7.30u klaar om te vertrekken en Ivy komt nog gedag zeggen. Daar hebben we nog tijd voor, want Rico en Phene zijn nog even naar de markt. Om 7.50u rijden we weg, op naar Manila. De eerste 2 uur is door de bergen, er zijn weinig vrachtauto's dus we kunnen redelijk doorrijden. Rond 10u maken we een korte stop voor koffie en een plaspaauze. Dan rijden we door naar Pampanga, vlak voor Manila. Zoon Rederick verblijft hier in zijn vakantie bij zijn ooms en tantes, de familie van Phene. We spreken met hem over zijn schoolresultaten die dit jaar wat achteruit zijn gegaan (maar nog steeds redelijk hoor!), omdat hij zoveel gamed. Leuk hem nog even te zien. En ook om de familie van Phene te ontmoeten, ze lijkt als 2 druppels water op haar zussen. We lunchen hier, maken wat familiekiekjes en gaan dan door naar Manila. Tot verbazing van ons allen is het niet superdruk op de weg, we kunnen zowaar doorrijden zonder stil te staan. We zijn rond 16.45u al terug in het hotel, een record!

Dinsdag 8 mei

We hebben onszelf een vrije ochtend gegund en worden om 9.00ur wakker van de wekker. We starten rustig op en gaan lekker shoppen in de Mall. Slippers en beide een nieuwe tas gescoord. In de middag komen Rico, Phene en Sophia ons ophalen, we gaan naar de Girls Home. We hebben afgesproken met teacher Jo, want de sociaal werker is een van de meisjes ophalen die een paar dagen bij haar moeder heeft doorgebracht. Er verblijven momenteel 25 meisjes, allemaal met hun eigen verhaal van stelselmatig sexueel misbruik, mishandeling, verwaarlozing, kinderhandel, kinderporno en uitbuiting. Vreselijk. Aan Jo stellen we nog wat vragen over de werkwijze van Kanlungan en de Girls Home. De meiden die hier wonen hebben allemaal nog lopende zaken die voor de rechter moeten komen, worden psychologisch begeleid en kunnen (nog) niet naar huis terug, omdat de dader(-s) nog in de buurt zijn. Ze gaan allemaal naar school, de meeste lopen door hun trauma achter in hun schoolse vaardigheden. Met uitzondering van eentje, die heeft sinds ze in de Girls Home woont, in 1 schooljaar 2 klassen overgeslagen. Knap van haar! We spreken af dat we zaterdag terugkomen om iets leuks met de meiden te doen.

Daarna zijn we op pad gegaan voor een mooi cadeau voor Phene en Rico. We willen ze bedanken voor 5 jaar inzet en vriendschap. Ze zijn altijd van grote steun voor ons als we

hier zijn, we kunnen altijd op ze rekenen, ze denken mee en doen veel voor ons, ook als we er niet zijn. Dat is superfijn en waardevol! We kiezen een cadeau uit waar ze met hun hele gezin profijt van hebben en wat nog jarenlang mee kan. Ze zijn er een beetje stil van, maar superblij mee. We rijden hierna door naar de zus van Phene, zij heeft een bedrijfje in het maken van promotiemateriaal. We gaan kijken of er iets bij zit wat we voor VeloVelo kunnen gebruiken. We mogen ook weer blijven eten. Rico maakt 5 tilapia's op 3 verschillende manieren klaar, lekker! Tijdens het eten begint het plotseling te regenen en barst ook het onweer los. We blijven lange tijd buiten onder een afdak zitten, totdat het water onder de tafel begint door te stromen. Dan verhuizen we naar binnen. Als de bui na een uur voorbij is, gaan we terug naar het hotel. Onderweg zien we dat straten onder water staan, het water komt tot halverwege de onderbenen van de Filipino's. En dit is pas de eerste bui van dit jaar! In het hotel werken we weer alles bij en maken ons klaar om morgen alle scholieren en studenten samen met hun ouders te ontmoeten op Tunasan!

Woensdag 9 mei

Om 6.15u gaat de wekker, we gaan vroeg naar Tagatay, want om 11uur moeten we weer op Tunasan zijn. In Tagatay zit een koffiewinkeltje wat ongebrande bonen verkoopt. Deze nemen we op verzoek van een collega mee. Hij wil de bonen branden, er koffie van maken en deze aan VeloVelo doneren voor de verkoop. We nemen 3 verschillende soorten mee. Om 11.05u zijn we op Tunasan en krijgen de kinderen net hun lunch geserveerd. We spreken met Mel over het voedselproject. VeloVelo draagt ongeveer de helft bij aan kosten van de dagelijkse maaltijd die Mel 6 dagen per week verzorgt. We beginnen intussen met het gesprek met de eerste scholier en zijn moeder over hoe het gaat en over de schoolresultaten. Daarna volgen nog 6 gesprekken. Alle scholieren en studenten die er vandaag zijn, hebben hun resultaten gedurende het schooljaar verbeterd en komen uit op een gemiddelde hoger dan 80punten, fijn! Een van de jongste scholieren vindt het lastig om elke week naar Tunasan te komen (dat is een van onze regels, zodat de sociaal werkers de scholieren kunnen monitoren), hij wil liever in de buurt blijven spelen als hij vrij is. Hij wil zijn scholarship graag aan zijn oudere zus Irish Joy over doen. En vandaag wil hij dat met ons

bespreken. Zijn zus is meegekomen, zodat we kennis kunnen maken. We vinden het heel dapper en stoer van hem om deze keuze te maken. We gaan akkoord met zijn voorstel. Zijn zus stelt zich voor en we zien dat ze een paar tanden mist. Ze geeft aan dat ze graag meer op de voorgrond zou willen treden op school, maar dat ze niet durft i.v.m. haar gebit. Ze heeft bijna geen tanden meer. We zullen kijken wat we voor haar kunnen betekenen. 3 scholieren zijn er helaas niet, de reden is ons onbekend. We zullen ze vrijdag, als we alle huisbezoeken doen, wel zien en spreken. Er zijn ook aanvragen voor nieuwe scholieren. We zullen ze vrijdag gaan bezoeken en de gegevens in kaart brengen. Dan kunnen we daarna beslissen of ze een VeloVelo-scholar kunnen worden, dat hangt natuurlijk ook af of we nieuwe sponsors kunnen vinden. We maken nog wat leuke foto's, houden een break bij Rico en Phene thuis en gaan dan op zoek naar huizen voor het nieuwe onderkomen van Tunasan.

We hebben al vanaf oktober een mooi huis op het oog, zien dat het nog te koop staat en vragen of we binnen mogen kijken. De eigenaar leidt ons rond en we zien dat het echt een goede optie is voor Tunasan. Het past ook binnen onze begroting, we zijn al een eind op weg, maar we zijn er nog niet. *Vraag aan onze lezers: wie weet een fonds, sponsor of organisatie waar we een bedrag (denk aan € 10.000/ € 20.000,-) kunnen aanvragen. Opdelen in kleine beetje mag ook natuurlijk ;)*

Aan het einde van de dag merken we dat we echt vermoeid worden, we kunnen de juiste Engelse woorden niet meer vinden, krijgen meer last van de warmte en hebben geen zin meer om erop uit te gaan voor het eten. We besluiten toch te gaan, ff snel met de hotelshuttle naar het winkelcentrum, eten en dan weer terug. Op de kamer nemen we een lange douche en werken op de computer alles bij. Om 23u gaan we moe slapen.

Donderdag 10 mei

Rond 10uur stappen we in de auto naar het centrum van Manila. Omdat het erg druk is op de weg, doen we er zo'n 1,5uur over. We maken een stop bij het KSEM cafe. Dit is een leer- en werkplek waar de straatkinderen die door Kanlungan worden opgevangen en begeleidt, werkervaring op kunnen doen. Achter de bar staat DenDen, een vrouw die als

jong meisje hier begon en nu de tent draaiend houdt. Sociaal werker van de Girls Home, Jazmin is er ook met 2 meiden. Eentje komt ze vandaag brengen, want die heeft haar eerste stagedag hier en met de ander gaat ze de moeder van het meisje bezoeken. Leuk ze hier tegen te komen! We drinken koffie en gaan dan door naar Divisoria, vergelijkbaar met Chinatown, waar ze veel heel spullen hebben voor weinig. Vorig jaar hebben we hier veel leuke kerstartikelen gekocht, die we in NL op de markt weer verkopen. Helaas wordt er nu geen kerstartikel verkocht. Wel vinden we een

aantal t shirts die we gaan bedrukken met ons logo. We rijden door naar Quiapo, waar de kerk van de Black Nazareth staat. Hier is het enorm druk, gelukkig weten we precies waar we moeten zijn: onder de brug zijn een aantal stalletjes waar ze de leuke kerststerren en -engeltjes verkopen. Gelukkig hebben zij ze wel op voorraad en kunnen we weer genoeg inslaan om straks op de markt in Heemskerk en Santpoort te kunnen

verkopen. We hebben nog contact met Emyrie uit Casat : moeder Maria is de dag na ons vertrek erg ziek geworden. Ze heeft veel pijn. Ze hebben haar naar het ziekenhuis gebracht. We wachten nog op meer informatie. Ook Aprilene heeft contact gezocht : het dak is nu helemaal klaar en lekt niet meer! Superfijn dat de vader dit heeft afgemaakt en dat ze ons op de hoogte houdt. Het is op de weg terug naar het hotel ook druk, pas om 19uur zijn we weer thuis. En dat voor een paar t-shirts en kerstspullen ☺. Omdat we een longstay hebben in het hotel, hebben we een gratis diner aangeboden gekregen. Het is een Mexicaans buffet en het smaakt prima. We maken ons op voor een lange dag morgen : de huisbezoeken van de straatkinderen!

Vrijdag 11 mei

We denken om 8.30u te worden opgehaald, alleen staat Rico al om 7.30u klaar om ons op te halen. Oeps, opschieten dan maar! We rijden naar Tunasan waar we teacher Hermie en huismoeder Mel ophalen. Zij weten waar onze studenten wonen. We rijden eerst naar Laguna Bay, waar Jonel woont. Helaas is hij niet thuis, ook zijn moeder niet. Erg jammer, want we hebben hem woensdag ook al niet gezien. Maar even over nadenken hoe nu verder, is het een motivatieprobleem of een miscommunicatie

geweest? We komen we Rolando tegen! Met onze steun is hij 1 jaar geleden afgestudeerd na 2 jaar college. Hij vertelt ons dat hij van de helft van zijn salaris het huis aan het opknappen is, wat goed van hem! We zien dat de hardboard muren door stenen vervangen worden. Hij vraagt ons om steun bij nog 2 jaar aan College studeren, zodat hij een nog betere baan kan vinden en zijn familie nog beter kan helpen. Hij is altijd een goede student geweest en ook is hij een grote steun voor zijn familie. We vragen hem op onderzoek uit te gaan naar de kosten van de 2jarige opleiding en zullen later beslissen. We maken nog wat foto's van kinderen uit het buurtje en de vervallen huizen. En stappen daarna oververhit in de auto. Door naar South Ville, dit is een wat betere wijk, waar de straatkinderen met hun families door de regering naar toe zijn gestuurd. Er staan betonnen huisjes in rijen. De

omstandigheden zijn beter dan in Laguna Bay, maar nog steeds armoedig. We gaan bij Riza langs, maken wat foto's en krijgen een foto van haar afstuderen. Leuk! We rijden door naar de vuilnisbelt van South Ville, waar Gia en Rochelle wonen. Ze zijn zoals altijd thuis en nog steeds erg verlegen. Hun cijfers op school zijn net aan voldoende. Wel scoren ze hoog op goed gedrag. We vragen ons af of deze twee nichtjes de capaciteiten hebben om zich te kunnen ontworstelen aan dit zware leven. Omdat wij bepaalde eisen stellen aan onze scholieren en studenten en zij daar op dit moment niet aan voldoen, willen we op een later moment met het personeel van Tunasan en hun sponsors bespreken of we met deze meiden verder gaan. Buiten op de vuilnisbelt komen we het guitige meisje van vorig jaar weer tegen. Ze heeft toen staan dansen waar we een filmpje van gemaakt hebben. Ook nu is ze totaal niet verlegen en poseert ze er op los, superleuk! We maken mooie foto's in een omgeving waar je je niet kan voorstellen hoe het is, totdat je er zelf geweest bent. Het is elke keer weer een ervaring die diepe indruk maakt. We stappen, opnieuw oververhit, in de auto en gaan op weg naar Cataquis, de volgende vuilnisbelt. Hier woont Jessica. We zien overal bergen afval en de kinderen sorteren plastic en karton. Ook hier dringt de omgeving en geur diep in ons systeem. Zelfs nog meer dan bij de vuilnisbelt waar Gia en Rochelle wonen. We zigzaggen tussen de huisjes door en klimmen een heuvel op, waar het huisje van

Jessica haar oma staat. Ze woont hier met 7 mensen. We maken foto's van het huisje en de buurt. Na wat rondgewandeld te hebben, reden we door naar Dreamland. Wat beter klinkt dan het is ;) Een beetje vergelijkbaar met de huisjes van South Ville. We bezoeken Arjun, Michelle en Irish Joy. En nemen Irish Joy direct mee naar de tandarts. Helaas is de tandarts om 12u vrij en wij zijn er om 12.15u.

Rico zal dinsdag met haar opnieuw naar de tandarts gaan. Als laatste rijden we naar de spoorlijn, waar Darryl woont met zijn broertje en oma. We zien dat het huisje iets verbeterd is t.o.v. vorig jaar. Wij kunnen nu, om de beurt, even binnen kijken. Toch is het nog steeds schokkend te zien hoe deze families langs het spoor wonen, plastic, karton en een paar zeilen. Daar hebben ze hun huisje van gemaakt. Het kan ook niet met veel meer, want ze worden regelmatig weggejaagd door de politie. Na dit bezoek hebben we al onze scholieren en studenten bezocht en zetten we Mel, Hermie en Irish Joy af bij Tunasan, nemen afscheid en rijden door naar het huis van Rico en Phene. Phene heeft vanmorgen

de was gedaan, dus kon niet mee. Ze heeft ook een lunch gemaakt, die ons goed smaakte; rijst met aardappel, bonen, banaan en kip. We komen wat bij en proberen bij de fan wat af te koelen. Het is zo'n 38 graden en in de sloppenwijken is weinig wind. Als we zijn bijgekomen rijden we naar de zus van Phene die ons helpt het ontwerp te maken voor onze t-shirts. Het duurt best lang, maar uiteindelijk zijn we tevreden. Morgen bedrukken! Op de weg terug naar het hotel, kunnen we nog een potentieel huis voor

Tunasan bekijken. Het is zeer geschikt en niet ver van het huidige centrum. We zullen het aan Vernon en Jess laten weten. Dit pand is iets hoger qua prijs dan die van gister, maar is ruimer en biedt meer mogelijkheden voor de toekomst. Thuis zullen we weer aan de bak moeten met de fondsenwerving! We zijn rond 19u in het hotel terug en nemen een lange douche, eten op de kamer en overdenken nog eens de dag. Ook al hebben we de leefomstandigheden van onze studenten en scholieren al vaak gezien, het blijft binnenkomen. Minder heftig dan de eerste jaren, maar het laat ons absoluut weer stil staan dat wij het zo goed hebben en waarom we hier zo graag zijn om de kinderen en hun

families te helpen waar we kunnen.

Uit Casat krijgen we bericht dat Maria in het ziekenhuis is opgenomen. Ze heeft nierstenen, blaasontsteking en hoge bloedsuiker. We hopen dat het snel beter met haar gaat!

Zaterdag 12 mei

We hebben een relatief rustige ochtend en moeten ons toch nog haasten om op tijd te zijn voordat Rico ons komt halen. We gaan naar de Girls Home, voor pannenkoeken en spelletjes. Er verblijven momenteel 25 meisjes, allemaal

met hun eigen verhaal van stelselmatig seksueel misbruik, mishandeling, verwaarlozing, kinderhandel, kinderporno en uitbuiting. De meeste meiden kennen we nog van voorgaande jaren, er zijn ook een paar nieuwe meisjes bijgekomen. Die hangen lusteloos en staren voor zich uit. Ze hebben die trieste blik in hun ogen die we ook bij de andere meiden vaker hebben gezien. Maar vandaag zijn de meeste vrolijk en doen ze mee met de spelletjes. De

pannenkoeken zijn heerlijk en de meiden genieten volop. We nemen na een gezellige tijd weer afscheid en zullen ze volgend jaar weer zien. We denken naar een mogelijk nieuwe scholier te gaan, ware het niet dat Tito (oom) Lex (waar we vorig jaar op verjaardag mochten komen) Rico heeft gebeld en gevraagd of we willen mee lopen in de campagne van zijn dochter Michelle. Omdat Tito Lex veel voor Rico en zijn gezin doet en mogelijk ook voor VeloVelo wat kan betekenen m.b.t. het nieuwe onderkomen voor Tunasan, kunnen we hier niet onderuit en gaan we er naar toe. We sluiten aan in de rij en horen de muziek en de optocht voor ons uitlopen. We blazen ballonnen op en zwaaien met vlaggetjes. We maken foto's van de stoet, schudden handen en klimmen op een vrachtauto met laadbak. Vandaar uit kunnen we het goed zien. Na wel 2uur rond gereden te hebben, hebben we elk straatje wel 3x gezien en weten de inwoners van deze barangay op wie ze kunnen stemmen. En hebben wij er wel genoeg van ;). We stoppen bij het huis van Michelle en haar vader Lex en zien dat ze o.a. voor alle meelopers eten klaar hebben staan. Dat zal een hoop stemmen opleveren. Na de

etpauze zal de campagne verder gaan. Gelukkig zien Phene en Rico dat we moe zijn en stellen ze voor naar de zus van Phene, Lene, te gaan, om daar de verjaardag van Richie te vieren. Zijn vrienden zijn er al, de familie is nog aan het koken. We bedenken ineens dat we de taart vergeten zijn te kopen en Linda mag in de auto van Rico naar de winkel rijden. Leuk! We kopen een taart en melden ons rond 21.00u weer bij het feestje. De pansit, rijst, kip, loempia's staan al op tafel. Daar komt onze taart nog bij. Er wordt ook nog een bak ijs bijgezet. In 20minuten hebben we alles op. We hebben al veel eat&run momenten meegemaakt, maar deze spande toch wel de kroon! ☺

We zijn rond 22.15u terug in het hotel, wat een dag! En ook weer zo anders dan vooraf gedacht. Toch raken we daar veel beter aan gewend, we draaien ons hand er niet meer voor om en doen zelf ook hard mee aan de impulsieve acties.

Moe en vies nemen we een douche, werken weer alles bij, posten op Facebook en gaan rond middernacht slapen. Morgen de laatste dag!

Zondag 13 mei

Om 8.30u worden we opgehaald en we maken een korte tussenstop bij het huis van Lene, de zus van Phene. Ze zijn de t-shirts aan het bedrukken, maar het lukt nog niet erg. We laten ze maar rustig verder werken. Phene heeft ons gevraagd met haar mee te gaan naar haar kerk, voor de viering van moederdag. Sophie geeft ons een mooie roos, bijzonder want bloemen zijn hier heel erg duur en ze hebben echt weinig te besteden. De kerkdienst is al begonnen, dus we gaan stilletjes achteraan staan. Al duurt dat niet lang, want we worden al snel naar rij 2 gebracht. Het eerste half uur wordt er gezongen, daarna komt de pastor een uur aan het woord, om vervolgens af te sluiten met een half uur zingen. Na de dienst blijven we nog voor een presentatie van alle kinderen aan hun moeders en een lunch. Het is een kleine zaal, er zijn veel mensen en een paar ventilators. Best warm. Na de bijeenkomst gaan we naar buiten waar Rico ons komt halen. Uit Casat krijgen we bericht dat het beter gaat met Maria, al moet ze nog wel een week in het ziekenhuis blijven voor controle.

We rijden door naar een gezin, dat via de baas van Rico (van de taxi) om onze steun heeft gevraagd. We gaan er heen om hun verhaal te horen en kennis te maken. Vader is 1 jaar geleden geopereerd i.v.m. darmkanker en kan niet meer werken, moeder is schizofreen en kan niet alleen voor de kinderen zorgen. Er zijn 5 kinderen, waarvan de oudste 2 een bijbaantje hebben in de vakantie, om toch de dagelijkse kosten te kunnen betalen. Alle kinderen scoren heel hoog op school, echt uitmuntend. De vader vraagt om hulp voor de oudste zoon, zodat hij komend jaar Senior High School kan afmaken en daarna naar College kan. Als hij dan werk kan vinden na zijn studie, dan kan hij zijn jongere broertjes en zusje helpen. Voor de jongste 3 kinderen vraagt hij hulp voor pennen, schriften, een uniform en boeken. Dit is zo'n 30,- per kind. Vader weet niet hoelang hij nog leeft en op de moeder kunnen de kinderen niet rekenen. Het is een schrijnend verhaal deze familie, het verhaal raakt ons diep. We besluiten ter plekke het gezin te helpen en de oudste jongen te ondersteunen in zijn studie en voor de jongste kinderen schoolspullen en een uniform te kopen. Phene zal dat komende week regelen. Vader is enorm blij en zeer dankbaar! We gaan nog even bij de baas van Rico op bezoek, die een endje verderop woont. Ze schotelt ons spaghetti voor. We vragen haar hoe het nu zit met de taxi. Zij heeft 1 taxi en die moet Rico per dag huren. De laatste paar

maanden is dit helaas niet het geval, want de permit moet verlengd worden en dat laat al lang op zich wachten. Hierdoor heeft Rico al maanden geen werk en dus geen inkomsten. Het gezin heeft het zwaar. Gelukkig is de oudste zoon Richmond net afgestudeerd en heeft hij direct een baan gevonden, dus dat scheelt wel iets. Maar de zorgen blijven. Zwaar om te zien, zeker omdat ze zoveel voor anderen doen en eigenlijk niemand hebben die hun kan helpen. Behalve wij dan. We rijden door naar Lene, en zien dat de t-shirts nog niet klaar zijn. We krijgen koffie en doen nog wat spelletjes met de kinderen. Het is gezellig. Om 15.30u willen we graag terug naar het hotel, we moeten onze koffers nog pakken en willen nog douchen voor we naar het vliegveld gaan. Om stipt 18u zijn we klaar en checken we uit. We hebben nog 2uur in de lobby voor Rico, Phene, Sophie, Lene en Cheska ons zullen komen halen om naar het vliegveld te brengen. Het afscheid zal ons allemaal wel zwaar vallen. We maken zoveel met elkaar mee, zijn bijna 24/7 samen geweest de afgelopen 16 dagen. Rico en Phene leven zelf ook onder de armoedegrens en zetten zich 100% in voor mensen die het net zo slecht of nog slechter hebben dan zij. Dat vinden we echt super bijzonder en we zijn enorm dankbaar dat ze er altijd voor ons zijn. We proberen ze te helpen waar we kunnen, al kunnen we niet alles voor ze oplossen hoe graag we dat zouden willen.

TERUGBLIK

Wat hebben we weer een fantastische reis gemaakt, onze negende alweer! We hebben gezien dat vrijwel alle projecten goed draaien, we boeken mooie resultaten. En zijn hier supertrots op!

Het waren vermoeiende weken door het volle schema, de heftige omstandigheden waarin 'onze' kinderen en families leven, maar wat zijn we voldaan en trots op wat er allemaal bereikt is. En wat hebben we een zin in de projecten die nog komen gaan!

We hebben genoten van alle likes en berichtjes op Facebook en via de Whats App, leuk om te zien dat iedereen thuis zo met ons en de deelnemers aan de projecten zo meeleeft.

De belevenissen hebben ons weer erg geraakt en nog meer gemotiveerd om te blijven doen wat we al doen: kleinschalige hulp bieden aan hen die het zo nodig hebben!

Bent u nog geen sponsor, of weet u wie (bv. Vrienden, familie, een bedrijf, een school, een sportteam?) onze projecten kan steunen? Dan horen we dat graag! Met meer sponsors, kunnen we nog meer het verschil maken.

We bedanken alle sponsors en belangstellenden tijdens onze reis!

Linda Selhorst en Marjolein van Wijk

